

2) begrundelsen for Rettens dom er mangelfuld, for så vidt som sammenholdelsen af oplysningerne for LPIS/GIS, der blev taget i betragtning for referenceåret 2007, med de opdaterede oplysninger for LPIS/GIS for 2009 gjorde det klart, at forskellene og fejlene ville være minimale og ikke ville overstige 2,4 %, og at korrektionen på 5 % dermed ville være uberettiget, ligesom Retten har set bort fra de væsentlige argumenter, som Den Helleniske Republik fremsatte vedrørende kvaliteten af de administrative krydskontroller.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Juzgado de lo Social de Barcelona (Spanien) den 9. juli 2013 — Andrés Rabal Cañas mod Nexea Gestión Documental S.A. og Fondo de Garantía Salarial

(Sag C-392/13)

(2013/C 260/65)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Juzgado de lo Social de Barcelona

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Andrés Rabal Cañas

Sagsøgte: Nexea Gestión Documental S.A. og Fondo de Garantía Salarial

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal begrebet »kollektiv afskedigelse« i artikel 1, stk. 1, litra a), i direktiv 98/59 ⁽¹⁾, som — afhængigt af den fastsatte kvantitative grænse — omfatter alle »afskedigelser, som foretages af en arbejdsgiver af en eller flere grunde, som ikke kan tilregnes arbejdstageren selv«, henset til, at der er tale om et EU-retligt begreb, fortolkes således, at det er til hinder for, at den nationale gennemførelsesforskrift begrænser dette begrebs rækkevidde til alene at omfatte en nærmere bestemt type opsigelser, nemlig opsigelser, der sker af økonomiske, tekniske, organisatoriske eller produktionsmæssige grunde, således som det er fastsat i artikel 51, stk. 1, i Estatuto de los Trabajadores?
- 2) Skal der ved beregningen af antallet af afskedigelser, der skal medregnes med henblik på at fastslå, hvorvidt der foreligger en »kollektiv afskedigelse« som defineret i artikel 1, stk. 1, i direktiv 98/59 — hvad enten der er tale om »afskedigelser, som foretages af en arbejdsgiver« [litra a)], eller »opsigelser af arbejdskontrakter, som foretages af en arbejdsgiver af en eller flere grunde, som ikke kan tilregnes arbejdstageren selv, forudsat at antallet af afskedigelser udgør mindst fem« [litra b)] — tages hensyn til individuelle ophør af arbejdskontrakt på grund af udløbet af en tidsbegrænset arbejdskontrakt (aftalt tidsrum, arbejdsopgave eller tjenesteydelse), såsom de ophør af arbejdskontrakter, der er omhandlet i artikel 49, stk. 1, litra c), i Estatuto de los Trabajadores?
- 3) Skal begrebet »kollektive afskedigelser foretaget inden for rammerne af arbejdskontrakter, der er indgået for et

bestemt tidsrum eller med henblik på en bestemt arbejdsopgave«, som er anvendt i artikel 1, stk. 2, litra a), i direktiv 98/59, der omhandler situationer, på hvilke direktivet ikke finder anvendelse, defineres udelukkende på grundlag af det strengt kvantitative kriterium i artikel 1, stk. 1, litra a), eller kræves det endvidere, at grunden til den kollektive afskedigelse hidrører fra et og samme kollektive aftalegrundlag vedrørende samme tidsrum, tjenesteydelse eller arbejdsopgave?

- 4) Tillader begrebet »virksomhed« som et »EU-retligt begreb«, der er væsentligt for definitionen af, hvad der skal forstås ved »kollektiv afskedigelse« i artikel 1, stk. 1, i direktiv 98/59, henset til direktivets karakter af minimumsdirektiv, som fastsat i dettes artikel 5, en fortolkning, der gør det muligt, at den retsforskrift, der gennemfører direktivet i medlemsstatens nationale lovgivning — i Spaniens tilfælde artikel 51, stk. 1, i Estatuto de los Trabajadores — med henblik på beregningen af omfanget af den kvantitative begrænsning udelukkende refererer til et »foretagende« [»empresa«] som helhed og dermed udelukker situationer, hvor den i nævnte bestemmelse fastsatte kvantitative grænse ville være blevet overskredet, hvis »virksomheden« [»centro de trabajo«] var blevet valgt som referenceenhed?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 98/59/EF af 20.7.1998 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende kollektive afskedigelser (EFT L 225, s. 16).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Nejvyšší správní soud (Den Tjekkiske Republik) den 11. juli 2013 — Ministerstvo práce a sociálních věcí mod Mgr. K. B.

(Sag C-394/13)

(2013/C 260/66)

Processprog: tjekkisk

Den forelæggende ret

Nejvyšší správní soud

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Ministerstvo práce a sociálních věcí

Sagsøgt: Mgr. K. B.

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 76 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet ⁽¹⁾ under omstændighederne i denne sag, nemlig at sagsøgeren, hendes ægtemand og barn bor i Frankrig, at hendes ægtemand arbejder i Frankrig, at centeret for deres interesser er i Frankrig, og at sagsøgeren i Frankrig har modtaget fuld familieydelse PAJE (prestation d'accueil du jeune enfant, småbørnsydelse), fortolkes således, at Den Tjekkiske Republik er den stat, som har kompetence til at tildele en familieydelse/et forældretilskud?

Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende:

- 2) Skal overgangsbestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger ⁽²⁾ fortolkes således, at de pålægger Den Tjekkiske Republik at tildele en familieydelse efter den 30. april 2010, selv om en stats kompetence efter den 1. maj 2010 kan være påvirket af den nye bopælsdefinition i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 987/2009 af 16. september 2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger ⁽³⁾ (artikel 22 ff.)?

Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende:

- 3) Skal Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger under omstændighederne i denne sag fortolkes således, at Den Tjekkiske Republik fra den 1. maj 2010 er den stat, som har kompetence til at tildele en familieydelse?

⁽¹⁾ EFT 1971 II, s. 366.

⁽²⁾ EUT L 166, s. 1.

⁽³⁾ EUT L 284, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Satakunnan käräjäoikeus (Finland) den 12. juli 2013 — Sähköalojen ammattiliitto ry mod Elektrobudowa Spolka Akcyjna

(Sag C-396/13)

(2013/C 260/67)

Processprog: finsk

Den forelæggende ret

Satakunnan käräjäoikeus

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Sähköalojen ammattiliitto ry

Sagsøgt: Elektrobudowa Spolka Akcyjna

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Kan en fagforening, der repræsenterer arbejdstagere, direkte gøre artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder gældende som umiddelbar retskilde over for en tjenesteyder fra en anden medlemsstat, når den bestemmelse, der anfægtes som værende i strid med artikel 47, (artikel 84 i den polske lov om arbejdsforhold) er en rent national bestemmelse?

- 2) Følger det i en retssag i beskæftigelsesstaten vedrørende forfaldne krav som omhandlet i direktiv 96/71/EF ⁽¹⁾ af EU-retten, navnlig af princippet om effektiv retsbeskyttelse i henhold til artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder samt artikel 5, stk. 2, og artikel 6 i det nævnte direktiv, fortolket i forbindelse med den foreningsfrihed på fagforeningsområdet, som er sikret i chartrets artikel 12 (organisationsfrihed), at den nationale ret skal undlade at anvende en bestemmelse i den i arbejdstagerens hjemstat gældende lov om arbejdsforhold, der er til hinder for en overdragelse af et lønkrav til en fagforening i beskæftigelsesstaten med henblik på inddrivelse, når den tilsvarende bestemmelse i beskæftigelsesstaten tillader en overdragelse af det forfaldne lønkrav med henblik på inddrivelse og dermed af stillingen som sagsøger til den fagforening, som alle de arbejdstagere, der har overdraget deres krav med henblik på inddrivelse, er medlem af?

- 3) Skal bestemmelserne i protokol nr. 30 til Lissabontraktaten fortolkes således, at også en national ret i en anden stat end Polen eller Det Forenede Kongerige skal tage hensyn til dem, såfremt den pågældende tvist har nær tilknytning til Polen og det navnlig er polsk ret, der finder anvendelse på arbejdsaftalerne? Med andre ord: Er den polsk-britiske protokol til hinder for, at en finsk ret kan fastslå, at polske love eller administrative bestemmelser, en administrativ praksis eller administrative foranstaltninger i Polen er i strid med de grundlæggende rettigheder, friheder og principper, der er proklameret i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder?

- 4) Skal artikel 14, stk. 2, i Rom I-forordningen henset til artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for anvendelsen af en medlemsstats nationale lovgivning, hvorefter det er forbudt at overdrage fordringer og krav hidrørende fra ansættelsesforholdet?

- 5) Skal artikel 14, stk. 2, i Rom I-forordningen fortolkes således, at den lov, der finder anvendelse på overdragelsen af krav hidrørende fra arbejdsaftalen er den lov, som i henhold til Rom I-forordningen gælder for den pågældende arbejdsaftale, uanset om bestemmelser i en anden lovgivning også har indvirkning på indholdet af et enkelt krav?

- 6) Skal artikel 3 i direktiv 96/71 set i lyset af artikel 56 og 57 TEUF fortolkes således, at begrebet mindsteløn omfatter grundløn pr. time afhængigt af lønklasse, akkordløn med garanteret mindsteløn, feriepenge, faste dagpenge og en godtgørelse for den daglige transporttid til arbejde (rejsetidsgodtgørelse) i overensstemmelse med de fastlagte arbejdsvilkår i den kollektive overenskomst, der er omfattet af bilaget til direktivet og som erklæret for alment bindende?

- 6.1) Skal artikel 56 [og 57] TEUF og/eller artikel 3 i direktiv 96/71/EF fortolkes således, at de er til hinder for, at medlemsstaterne i deres egenskab af såkaldt værtsstat i deres nationale lovgivning (alment gældende kollektiv